

Til Folketingets UUI-Udvalg

Integrationsydelse – Udsendt orienteringsbrev til kommuner mfl.

Følgende er netop afsendt til ministeriet på vegne af Facebook-gruppen **Afskaf Ulovlig Integrationsydelse** og fremsendes derfor til orientering.

Kære ressort ministerium,

hvad er grundlaget for at anvende en allerede "forældet" retspraksis?

I sag **C-359/13 Martens dom afsagt 26.02.2015**

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=162536&pageIndex=0&doclang=DA&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=222694>

fremgår en lidt anderledes fortolkning af EU-retten, som går imod enkelte punkter i orienteringsbrevet af 24-11-2016¹.

af væsentlige punkter nævnes hermed.:

Præmis

"8 *Sagsøgeren i hovedsagen, der er nederlandsk statsborger født den 2. oktober 1987, flyttede i juni 1993 med sine forældre til medlemsstaten Belgien, hvor hendes far har udøvet lønnet beskæftigelse, hvor hun har gået på en flamsk grundskole og et flamsk gymnasium, og hvor den nævnte sagsøgers familie fortsat er bosiddende.*

25 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at en national lovgivning, som stiller visse nationale statsborgere ringere, blot fordi de har gjort brug af deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, udgør en restriktion for de friheder, som ifølge artikel 21, stk. 1, TEUF tilkommer enhver unionsborger (domme Morgan og Bucher, EU:C:2007:626, præmis 25, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 27).

26 De i traktaten fastsatte rettigheder med hensyn til fri bevægelighed for unionsborgerne ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en statsborger fra en medlemsstat – på grund af de hindringer, der skyldes dennes ophold i en anden medlemsstat – kunne blive afskrækket fra at udøve dem som følge af en lovgivning i den pågældendes oprindelsesstat, der stiller vedkommende ringere, alene fordi denne har udnyttet rettighederne (jf. i denne retning domme Morgan og Bucher, EU:C:2007:626, præmis 26, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 28).

28 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at sagsøgeren i hovedsagen er flyttet til Belgien, hvor hendes far har udøvet erhvervsmæssig virksomhed, og at hun efterfølgende har gået på en flamsk grundskole og et flamsk gymnasium. I august 2006 påbegyndte hun i en alder af 18 år sin uddannelse på universitetet i De Nederlandske Antiller, i Willemstad, hvilken uddannelse hun afsluttede den 1. juli 2011. Babette Martens kunne, som bekræftet af den nederlandske regering i retsmødet, tildeles støtte til at studere i Curaçao i medfør af den ved WSF 2000 indførte mulighed, hvorefter enhver studerende, der opfylder kravet om tre ud af seks år, er berettiget til en sådan støtte til at tage en uddannelse i udlandet. Babette Martens oplyste i forbindelse med indgivelsen af sin ansøgning om støtte i maj 2008 selv de nederlandske myndigheder om, at hun opfyldte dette krav. Babette Martens har arbejdet i Nederlandene, siden hun afsluttede sit studium.

29 Ifølge den nederlandske regering foreligger der ikke nogen restriktion for sagsøgeren i hovedsagens ret til fri bevægelighed, idet hun ved at flytte fra Belgien til Curaçao ikke har gjort brug af den ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, der tilkommer hende i medfør

af artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF.

30 Dette argument kan ikke tiltrædes, idet der herved ikke tages hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren i hovedsagen har gjort brug af sin ret til at færdes frit ved at flytte fra Nederlandene til Belgien med sin familie i 1993 og er fortsat med at gøre brug af denne ret under hele den periode, hvor hun har boet i Belgien.

35 Den nederlandske regering har gjort gældende, at såfremt der foreligger en restriktion for retten til at færdes og opholde sig frit, er bestemmelserne i WSF 2000 begrundet i objektive almene hensyn, nemlig målet om at sikre en mindstegrad af integration mellem støtteansøgeren og ydelsesstaten. Det er således berettiget at forbeholde støtten til en hel uddannelse i udlandet til de studerende, der godtgør, at de er tilstrækkeligt integreret i Nederlandene. En studerende, der har boet i Nederlandene i en periode på minimum tre ud af de foregående seks år forud for sin uddannelse i udlandet, godtgør denne integrationsgrad. Dette krav går af to grunde heller ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå de forfulgte mål. For det første kan den kompetente minister i henhold til artikel 11.5 i WSF 2000 undlade at anvende kravet om tre ud af seks år, såfremt det vil være åbenbart urimeligt at opretholde kravet, hvorved det undgås at anse dette krav for at være for generelt. For det andet forudsætter det nævnte bopælskrav ikke, at den studerende har haft bopæl i Nederlandene i en periode på tre år i træk inden påbegyndelsen af sit studie, og er derfor ikke for ekskluderende.

36 I denne henseende bemærkes, at såvel integration af studerende som ønsket om at sikre et vist tilknytningsforhold mellem samfundet i ydelsesmedlemsstaten og den, der er berettiget til en ydelse som den i hovedsagen omhandlede, kan udgøre objektive almene hensyn, som kan begrunde, at betingelserne for bevilling af en sådan ydelse kan påvirke unionsborgernes frie bevægelighed (jf. i denne retning dom Thiele Meneses, EU:C:2013:683, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

37 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at det bevis, som en medlemsstat kræver for, at det kan gøres gældende, at der består en reel integration, ikke må have en for ekskluderende karakter derved, at en omstændighed, som ikke nødvendigvis er udtryk for den reelle og faktiske grad af tilknytning mellem ansøgeren og denne medlemsstat, utilbørligt prioriteres, og alle andre relevante omstændigheder lades ude af betragtning (jf. domme D'Hoop, EU:C:2002:432, præmis 39, Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 37, og Thiele Meneses, EU:C:2013:683, præmis 36).

41 Den i hovedsagen omhandlede lovgivning er imidlertid, for så vidt som den indebærer en restriktion for den ret, som en unionsborger, såsom sagsøgeren i hovedsagen, har til at færdes og opholde sig frit, efter sin karakter ligeledes for ekskluderende, idet den ikke gør det muligt at tage hensyn til andre bånd, der kan knytte en sådan studerende til ydelsesmedlemsstaten, såsom den studerendes statsborgerskab, skolegang, familie, beskæftigelse og sprogkundskaber eller andre sociale eller økonomiske bånd (jf. i denne retning dom **Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 38**). Tilsvarende, og således som generaladvokaten har anført i punkt 103 i forslaget til afgørelse, kan beskæftigelsen i ydelsesmedlemsstaten for de familiemedlemmer, som den studerende er afhængig af, ligeledes udgøre et af de forhold, som der skal tages hensyn til ved vurderingen af disse bånd."

Hvorfor det må tolkes som at det opførte kriterie om **skolegang i Danmark vil være for ekskluderende** Desuden må afgørelsen i nævnte sag til en vis grad, også give **retningslinier for en dansk statsborger der tidligere har opnået EU-borgerstatus, som sidenhen har taget arbejde udenfor EU, medfører at en sådan også skal betragtes som omfattet af EU-retten.**

Ligeledes burde orienteringsbrevet også have omhandlet nogle retningslinier omkring hjemløse, da disse i sagens natur, har meget svært ved at dokumenterer at de ikke har været udenfor de danske grænser. end ikke tilfælde hvor personen ikke har haft et udstedt pas antages kommunalt som dokumentation for ophold i Danmark, upåagtet at passet er rigets eneste gyldige rejsehjemmel.

Følgende indgik ikke i henvendelsen til ministeriet.

Derudover blev netop denne dom fremhævet ved tidligere henvendelse af 30/07-2016 fra undertegnedeⁱⁱ. Som BEU-udvalget har spurgt indtil og fået en slags svar påⁱⁱⁱ, i denne skrivelse indgår også en udtalelse fra **Europa-Kommissionens vejledningstjeneste Dit Europa - Råd og Vink**, som skriver at Flygtninge grundet deres særstatus skal indrømmes EU-borger status jf. EU-Forordning 883/2004, og derfor ikke må omfattes af bopælskrav, som i øvrigt trådte i kraft da Udlændinge- og Integrationsministeren var Beskæftigelsesminister 1 maj 2010.

Som det fremgår af de sidste sider af denne orientering har gruppen lavet en genåbningsanmodning til kommunerne, denne bliver afvist af samtlige kommuner, da de nægter at forholde sig til EU-retten, uden at Ankestyrelsen har lavet ny princip-afgørelse, denne forventes efter nyeste oplysninger IKKE at komme før tidligst januar 2017, dette tillader vi at forvente udvalget straks tager affære på evt. Sammen med BEU-udvalget.

på vegne af **Facebook-gruppen afskaf ulovlig integrationsydelse.**
Takker vi for deres tid.

Med venlig hilsen

Henrik Jensen
hj@drlaw.dk

ⁱ <http://www.ft.dk/samling/20161/almdel/uui/bilag/63/1692585.pdf>

ⁱⁱ <http://www.ft.dk/samling/20151/almdel/UUI/bilag/221/index.htm>

ⁱⁱⁱ <http://www.ft.dk/samling/20161/almdel/BEU/spm/22/index.htm>

KLAGE OVER MANGLENDE SVAR PÅ ANMODNING OM GENÅBNING AF INTEGRATIONSYDELSESSAGER

Journal nr.

Social- og integrationsministerens talepapir fra samrådet i Folketingets Socialudvalg den 22. november 2012 – samrådsspørgsmål B.ⁱ

Det talte ord gælder
Det er en selvfølge, at kommunerne skal overholde lovgivningen.

Fra orienteringsbrevet af 24 november 2016ⁱⁱ.

Dette orienteringsbrev retter sig primært mod sagsbehandlere, der skal træffe afgørelse i sager om hjælp til forsørgelse efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik.

Orienteringen indeholder **vejledende kriterier** til brug for anvendelsen af opholdskravet i forhold til danske statsborgere, som efter et ophold i et andet EU/EØS land **vender tilbage til Danmark**, og er ikke-økonomisk aktive efter hjemkomsten.

Fra Samråd i UUI om spm. B og C 25. oktober 2016, kl. 15.30ⁱⁱⁱ

DET TALTE ORD GÆLDER

Der spørges nemlig her, om integrationsydelsen er forenelig med EU-retten?

Svaret på det spørgsmål er enkelt: Lovgivningen om integrationsydelsen er fuldt foreneligt med EU-retten.

Det fremgår **eksplicit af loven**, at kravet om lovligt ophold her i riget i sammenlagt mindst 7 år inden for de seneste 8 år **ikke gælder for EU- eller EØS-borgere, i det omfang disse efter EU-retten er berettigede til hjælpen.**

Dermed er der i loven taget højde for Danmarks EU-retlige forpligtelser, og **EU-retten kan indgå direkte i kommunernes afgørelser.**

EU-Domstolen anfører følgende i Prinz og Seeberger præmis 38^{iv}:

”Også selv om det kan anses for godtgjort, at der foreligger en vis grad af integration, når det kan konstateres, at en studerende i en bestemt periode har opholdt sig i den medlemsstat, hvor han ansøger om uddannelsesstøtte, er der en risiko for, at et enkeltstående bopælskrav som det i hovedsagerne omhandlede [...] udelukker studerende fra den pågældende støtte, der, selv om de ikke har haft uafbrudt bopæl i Tyskland i tre år umiddelbart før påbegyndelsen af et studium i udlandet, ikke desto mindre har en tilstrækkelig tilknytning til det tyske samfund. Dette kan være tilfældet, når den studerende er statsborger i den pågældende medlemsstat og har gået i skole dér i en betydelig periode, eller som følge af andre forhold, såsom bl.a. den studerendes familie, beskæftigelse og sprogkundskaber eller andre sociale eller økonomiske bånd. Desuden tillader andre bestemmelser i den i hovedsagerne omhandlede lovgivning selv, at forhold, der ikke er knyttet til støtteansøgerens bopæl, kan være relevante såvel ved fastlæggelsen af den berørtes centrum for livsinteresser, som ved fastlæggelsen af, hvorvidt betingelserne for tildeling af den pågældende støtte er opfyldt af de nationale statsborgere, som har bopæl i udlandet”.

3. Hvordan vurderes graden af tilknytning til Danmark

3.1. Et konkret individuelt skøn

Som nævnt må det bero på en konkret vurdering, om opholdskravet i § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik kan anvendes uden videre i forhold til danske statsborgere, som efter ophold i et andet EU/EØS-land vender tilbage til Danmark og ikke er økonomisk aktive, eller om andre kriterier skal tillægges afgørende betydning ved vurderingen af de pågældendes tilknytning til Danmark. Der er derfor efterladt et væsentligt element af skøn ved vurderingen af de konkrete sager om ikke-økonomisk aktive danske statsborgere, der vender hjem efter ophold i et andet EU/EØS-land.

Der kan med udgangspunkt i Prinz- og Seeberger-dommen, som omhandlede adgangen til uddannelsesstøtte, opstilles følgende vejledende kriterier til brug for vurderingen af, om en dansk statsborger, som efter ophold i et andet EU/EØS-land, har en sådan grad af tilknytning til Danmark, at

vedkommende kan modtage uddannelses- eller kontanthjælp, uanset at opholdskravet ikke er opfyldt:

a) **Samlet ophold i Danmark** set i forhold til varigheden af ophold i andre EU/EØS-lande

Det har således stor betydning for tilknytningsvurderingen, hvor længe ansøgeren har opholdt sig i Danmark set i forhold til ophold i andre EU/EØS-lande. Jo længere tid en ansøger har opholdt sig i Danmark forinden ophold i et andre EU/EØS-lande, jo længere tid vil der således skulle gå, førend tilknytningen til Danmark ikke længere kan anses for tilstrækkelig.

b) **Beskæftigelse i Danmark** eller øvrige økonomiske bånd til Danmark

Det har betydning for vurderingen af en ansøgers tilknytning til Danmark, at den pågældende har haft beskæftigelse i Danmark. Der vil således f.eks. ikke kunne lægges vægt på opholdskravet i § 11, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik i tilfælde, **hvor ansøgeren har haft en betydelig del af sit arbejdsliv i Danmark og alene har opholdt sig i andre EU/EØS-lande i nogle år.** Omvendt vil der ikke være tale om beskæftigelse af afgørende betydning for vurderingen, hvis vedkommende alene har haft ganske kortvarig beskæftigelse i Danmark som f.eks. et sommerferie- eller et vikarjob før hjemkomsten.

Endvidere vil det forhold, at en ansøger ejer eller i en vis periode forud for sin hjemvenden til Danmark har ejet en bolig her i landet eller på anden vis har betydelige økonomiske bånd til Danmark, skulle indgå i vurderingen af ansøgerens samlede tilknytning til Danmark.

c) **Nære familiemedlemmer i Danmark**

I tilfælde, hvor ansøgeren har **ægtefælle, børn** eller andre nære familiemedlemmer i Danmark, vil det skulle indgå i tilknytningsvurderingen.

d) **Grundskole og/eller en uddannelse i Danmark**

Det forhold, at ansøgeren har gået i grundskole og/eller taget en ungdomsuddannelse eller videregående uddannelse i Danmark har betydning for vurderingen af, om der foreligger tilstrækkelig tilknytning til Danmark. I den forbindelse har det bl.a. betydning, hvor længe vedkommende har gået i grundskole og/eller taget uddannelse i Danmark, og hvor lang tid siden vedkommende har afsluttet grundskolen og/eller uddannelsen. F.eks. vil en ansøger, der rejser rundt i EU/EØS i lidt over et år efter endt uddannelse i Danmark, som udgangspunkt skulle anses for at have bevaret en tilstrækkelig tilknytning til Danmark ved hjemkomsten til Danmark.

Til gengæld må en ansøger, der udrejser som barn til et andet EU/EØS-land efter blot nogle år i grundskolen, og som først indrejser igen i sit voksenliv uden at være økonomisk aktiv, som udgangspunkt ikke anses for at have bevaret en tilstrækkelig tilknytning til Danmark. (dette stemmer IKKE overens med Martens dommen, som følger denne skrivelse)

Der kan i tillæg til ovenstående kriterier lægges vægt på ansøgerens danskundskaber. Der kan endvidere lægges vægt på, om ansøgeren i øvrigt har sociale bånd til Danmark, f.eks. ved ofte at have opholdt sig i Danmark på besøg ved familiemedlemmer.

Den territoriale afgrænsning af det generelle opholdskrav er ophold i riget i sammenlagt mindst 7 år inden for de seneste 8 år. Riget omfatter Danmark, Færøerne og Grønland. Det bemærkes, at tilknytningskriterierne også må vurderes i forhold til det danske rige, så tilknytning til Grønland og Færøerne og derboende personer indregnes med samme vægt som tilknytning til Danmark og herboende personer.

3.2. Sagsbehandling

Kommunen skal i hver enkelt sag sikre sig, at der til brug for vurderingen af, om opholdskravet kan anvendes i sager om ikke-økonomisk aktive danske statsborgere, som efter ophold i et andet EU/EØS-land er vendt tilbage til Danmark, foreligger de fornødne oplysninger.

Kommunen kan ved opslag i CPR og elndkomst undersøge, om oplysninger fra ansøgeren om ophold og arbejde i Danmark stemmer overens med oplysningerne i disse registre.

4. For hvilke sager har den ændrede fortolkning betydning?

En afgørelse fra EU-Domstolen i en præjudiciel sag har i princippet retsvirkning fra ikrafttrædelsen af den regel, som afgørelsen vedrører. De EU-retlige regler, der bliver fortolket i Prinz og Seeberger-sagen (TEUF artikel 20 og 21 om unionsborgerskabet), er indført med Maastricht-traktaten i 1993.

5. Genoptagelse af afgjorte sager

Efter almindelige forvaltningsretlige regler har en myndighed som udgangspunkt pligt til efter begæring fra den berørte borger at genoptage tidligere afgjorte sager, hvis der bl.a. fremkommer væsentlige nye retlige forhold.

Et andet spørgsmål er, om myndigheden har pligt til at genoptage sagerne af egen drift. Det antages i den forvaltningsretlige litteratur, at en pligt til at genoptage sagerne af egen drift kun findes i relation til sager, hvor forvaltningen samtidig vil være forpligtet til at omgøre afgørelsen.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvornår forvaltningen har genoptagelsespligt, kan der lægges vægt på om myndighedernes nu **underkendte praksis var udtryk for en mere eller mindre klar lovstridig praksis.**

Jeg minder slutteligt om at der skal begrundes med reference til lov §, hvis der gives afslag på anmodningen, og at et afslag skal oversendes til Ankestyrelsen uden ophold.

ⁱ Tidligere social & Integrationsminister talepapir

<http://www.ft.dk/samling/20121/almdel/sou/spm/55/svar/928984/1194342.pdf>

ⁱⁱ Orienteringsbrev til kommuner jobcentre mf.

<http://www.ft.dk/samling/20161/almdel/uui/bilag/63/1692585.pdf>

ⁱⁱⁱ Talepapir

<http://www.ft.dk/samling/20161/almdel/uui/spm/76/svar/1354408/1681727/index.htm>

^{iv} Prinz & Seeberger Dom afsagt 18 juli 2013

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=139756&pageIndex=0&doclang=DA&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=513390>

Martens dom C-359/13 afsagt 25 februar 2015.

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=162536&pageIndex=0&doclang=DA&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=222694>

8 Sagsøgeren i hovedsagen, der er nederlandsk statsborger født den 2. oktober 1987, flyttede i juni 1993 med sine forældre til medlemsstaten Belgien, hvor hendes far har udøvet lønnet beskæftigelse, hvor hun har gået på en flamsk grundskole og et flamsk gymnasium, og hvor den nævnte sagsøgers familie fortsat er bosiddende.

20 Det bemærkes indledningsvis, at Babette Martens i sin egenskab af nederlandsk statsborger er unionsborger i henhold til artikel 20, stk. 1, TEUF og som følge heraf kan påberåbe sig de rettigheder, der er knyttet til en sådan status, herunder i givet fald over for sin oprindelsesmedlemsstat (jf. domme Morgan og Bucher, C-11/06 og C-12/06, EU:C:2007:626, præmis 22, samt Prinz og Seeberger, C-523/11 og C-585/11, EU:C:2013:524, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

21 Som Domstolen gentagne gange har fastslået, er unionsborgerskabets formål at skabe den grundlæggende status for medlemsstaternes statsborgere, idet det gør det muligt for de af medlemsstaternes statsborgere, som befinder sig i samme situation, inden for EUF-traktatens materielle anvendelsesområde at blive undergivet samme retlige behandling uanset deres nationalitet og med forbehold af udtrykkeligt fastsatte undtagelser i denne henseende (domme D'Hoop, C-224/98, EU:C:2002:432, præmis 28, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

25 I denne henseende fremgår det af fast retspraksis, at en national lovgivning, som stiller visse nationale statsborgere ringere, blot fordi de har gjort brug af deres ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, udgør en restriktion for de friheder, som ifølge artikel 21, stk. 1, TEUF tilkommer enhver unionsborger (domme Morgan og

Bucher, EU:C:2007:626, præmis 25, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 27).

26 De i traktaten fastsatte rettigheder med hensyn til fri bevægelighed for unionsborgerne ville nemlig ikke få fuld gennemslagskraft, såfremt en statsborger fra en medlemsstat – på grund af de hindringer, der skyldes dennes ophold i en anden medlemsstat – kunne blive afskrækket fra at udøve dem som følge af en lovgivning i den pågældendes oprindelsesstat, der stiller vedkommende ringere, alene fordi denne har udnyttet rettighederne (jf. I denne retning domme Morgan og Bucher, EU:C:2007:626, præmis 26, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 28).

28 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at sagsøgeren i hovedsagen er flyttet til Belgien, hvor hendes far har udøvet erhvervmæssig virksomhed, og at hun efterfølgende har gået på en flamsk grundskole og et flamsk gymnasium. I august 2006 påbegyndte hun i en alder af 18 år sin uddannelse på universitetet i De Nederlandske Antiller, i Willemstad, hvilken uddannelse hun afsluttede den 1. juli 2011. Babette Martens kunne, som bekræftet af den nederlandske regering i retsmødet, tildeles støtte til at studere i Curaçao i medfør af den ved WSF 2000 indførte mulighed, hvorefter enhver studerende, der opfylder kravet om tre ud af seks år, er berettiget til en sådan støtte til at tage en uddannelse i udlandet. Babette Martens oplyste i forbindelse med indgivelsen af sin ansøgning om støtte i maj 2008 selv de nederlandske myndigheder om, at hun opfyldte dette krav. Babette Martens har arbejdet i Nederlandene, siden hun afsluttede sit studium.

29 Ifølge den nederlandske regering foreligger der ikke nogen restriktion for sagsøgeren i hovedsagens ret til fri bevægelighed, idet hun ved at flytte fra Belgien til Curaçao ikke har gjort brug af den ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, der tilkommer hende i medfør af artikel 20, stk. 2, litra a), TEUF.

30 Dette argument kan ikke tiltrædes, idet der herved ikke tages hensyn til den omstændighed, at sagsøgeren i hovedsagen har gjort brug af sin ret til at færdes frit ved at flytte fra Nederlandene til Belgien med sin familie i 1993 og er fortsat med at gøre brug af denne ret under hele den periode, hvor hun har boet i Belgien.

31 Ved at gøre bevarelsen af ydelse af støtte til uddannelse i udlandet betinget af kravet om tre ud af seks år risikerer den i hovedsagen omhandlede lovgivning at straffe en ansøger, alene fordi denne har udøvet sin ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, henset til den indvirkning, som udøvelsen af denne frihed kan have på muligheden for at modtage en sådan støtte til videregående uddannelse (jf. i denne retning domme D’Hoop, EU:C:2002:432, præmis 30, Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 32, og Thiele Meneses, EU:C:2013:683, præmis 28).

32 Det er, således som generaladvokaten har anført i punkt 106 i forslaget til afgørelse, i denne henseende uden betydning, at der er gået betydelig tid, siden sagsøgeren i hovedsagen gjorde brug af sin ret til fri bevægelighed (jf. analogt dom Nerkowska, C-499/06, EU:C:2008:300, præmis 47).

33 Det må således fastslås, at kravet om tre ud af seks år – således som dette er fastsat i artikel 2.14, stk. 2, i WSF 2000 – udgør en restriktion for den ret til fri bevægelighed og ophold, som alle unionsborgere nyder i medfør af artikel 21 TEUF, også selv om det gælder uden forskel for nederlandske statsborgere og andre unionsborgere (jf. i denne retning dom Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 31).

34 Den restriktion, som følger af den i hovedsagen omhandlede lovgivning, er kun begrundet efter EU-retten, såfremt den er baseret på objektive almene hensyn, der er uafhængige af de berørte personers nationalitet, og står i rimeligt forhold til det mål, der lovligt forfølges med national ret. Det fremgår af Domstolens praksis, at en foranstaltning er forholdsmæssig, når den er egnet til at sikre opfyldelsen af det forfulgte mål og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå det (domme De Cuyper, C-406/04, EU:C:2006:491, præmis 40 og 42, Morgan og Bucher, EU:C:2007:626, præmis 33, samt Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 33).

36 I denne henseende bemærkes, at såvel integration af studerende som ønsket om at sikre et vist tilknytningsforhold mellem samfundet i ydelsesmedlemsstaten og den, der er berettiget til en ydelse som den i hovedsagen omhandlede, kan udgøre objektive almene hensyn, som kan begrunde, at betingelserne for bevilling af en sådan ydelse kan påvirke unionsborgernes frie bevægelighed (jf. i denne retning dom Thiele Meneses, EU:C:2013:683, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

37 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at det bevis, som en medlemsstat kræver for, at det kan gøres gældende, at der består en reel integration, ikke må have en for ekskluderende karakter derved, at en omstændighed, som ikke nødvendigvis er udtryk for den reelle og faktiske grad af tilknytning mellem ansøgeren og denne medlemsstat,

utilbørligt prioriteres, og alle andre relevante omstændigheder lades ude af betragtning (jf. domme D’Hoop, EU:C:2002:432, præmis 39, Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 37, og Thiele Meneses, EU:C:2013:683, præmis 36).

38 Hvad angår graden af tilknytning mellem modtageren af en ydelse og den pågældende medlemsstat har Domstolen fastslået, at medlemsstaterne hvad angår en ydelse som den i hovedsagen omhandlede, som ikke er reguleret i EU-retten, har en vid skønsbeføjelse ved fastsættelsen af kriterierne for vurderingen af en sådan tilknytning (jf. i denne retning domme Gottwald, C-103/08, EU:C:2009:597, præmis 34, og Thiele Meneses, EU:C:2013:683, præmis 37).

39 Et enkeltstående bopælskrav som det i hovedsagen omhandlede risikerer imidlertid at udelukke studerende, der, selv om de ikke har haft bopæl i Nederlandene i de påkrævede tre ud af seks år inden påbegyndelsen af en uddannelse i udlandet, ikke desto mindre har reelle integrationsbånd, som knytter dem til denne medlemsstat, fra at blive tildelt den pågældende støtte til videregående uddannelse.

40 I denne henseende bemærkes, at Domstolen for så vidt angår den i hovedsagen omhandlede lovgivning allerede har fastslået, at anvendelsen af kravet om tre ud af seks år indførte en ubegrundet forskelsbehandling mellem nederlandske arbejdstagere og vandrende arbejdstagere, der er bosat i Nederlandene, idet dette krav ved at pålægge specifikke perioder med ophold på den omhandlede medlemsstats område prioriterede en faktor, der ikke nødvendigvis er den eneste indikator for den reelle grad af tilknytning mellem den berørte og den nævnte medlemsstat, og derfor efter sin karakter var for ekskluderende (jf. dom Kommissionen mod Nederlandene, C-542/09, EU:C:2012:346, præmis 86 og 88).

41 Den i hovedsagen omhandlede lovgivning er imidlertid, for så vidt som den indebærer en restriktion for den ret, som en unionsborger, såsom sagsøgeren i hovedsagen, har til at færdes og opholde sig frit, efter sin karakter ligeledes for ekskluderende, idet den ikke gør det muligt at tage hensyn til andre bånd, der kan knytte en sådan studerende til ydelsesmedlemsstaten, såsom den studerendes statsborgerskab, skolegang, familie, beskæftigelse og sprogkundskaber eller andre sociale eller økonomiske bånd (jf. i denne retning dom Prinz og Seeberger, EU:C:2013:524, præmis 38). Tilsvarende, og således som generaladvokaten har anført i punkt 103 i forslaget til afgørelse, kan beskæftigelsen i ydelsesmedlemsstaten for de familiemedlemmer, som den studerende er afhængig af, ligeledes udgøre et af de forhold, som der skal tages hensyn til ved vurderingen af disse bånd.

42 Under de omstændigheder, der er gældende i tvisten i hovedsagen, kan den kompetente ministers eventuelle anvendelse af artikel 11.5 i WSF 2000, hvilken bestemmelse gør det muligt for denne minister at fravige kravet om tre ud af seks år, såfremt det vil være åbenbart urimeligt at opretholde kravet, desuden ikke ændre ved, at det nævnte krav er for ekskluderende. Det viser sig nemlig, at denne bestemmelse ikke garanterer, at der tages hensyn til de andre tilknytningsbånd, som kan knytte sagsøgeren i hovedsagen til ydelsesmedlemsstaten, og den gør det derfor ikke muligt at nå det integrationsmål, som ifølge den nederlandske regering er formålet med den i hovedsagen omhandlede lovgivning.

43 Under disse omstændigheder er det i hovedsagen omhandlede krav om tre ud af seks år både for ekskluderende og for tilfældigt derved, at et forhold, som ikke nødvendigvis er udtryk for ansøgerens grad af integration i den pågældende medlemsstat, utilbørligt prioriteres. Den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning kan derfor ikke anses for at stå i rimeligt forhold til målet vedrørende integration.

44 Det tilkommer derfor den forelæggende ret, som er enekompetent til at vurdere de faktiske omstændigheder, at undersøge, om der foreligger et eventuelt tilknytningsforhold mellem sagsøgeren i hovedsagen og Kongeriget Nederlandene i lyset af, at Babette Martens, som er nederlandsk statsborger født i Nederlandene, i sin ansøgning om støtte har anført at have boet i denne medlemsstat i en periode på tre år i løbet af de seks år, der ligger forud for hendes indskrivning på en udenlandsk uddannelse, men det i realiteten forholder sig således, at hun har boet i Belgien siden seksårsalderen, at hendes far har arbejdet i Nederlandene mellem 2006 og 2008, og at hun arbejder der nu.

45 De forelagte spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 20 TEUF og 21 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, såsom den i hovedsagen omhandlede, der gør bevarelsen af ydelse af støtte til en videregående uddannelse, der tages uden for denne stat, betinget af, at den studerende, som ansøger om at blive bevilget en sådan støtte, har været bosiddende i den nævnte medlemsstat i en periode på mindst tre år i løbet af de seks år, der ligger forud for den pågældendes indskrivning på den nævnte uddannelse.

Haderslev Kommune
Ydelsescentret
Østergade 48

6100 Haderslev

www.haderslev.dk

Svar på klage til borgmesteren og henvendelse fra 25. november 2016

Du får med dette brev svar på dels din klage til borgmesteren over sagsbehandling i Ydelsescentret og dels din henvendelse til mig fra den 25. november 2016. [REDACTED] har bedt mig svare på din klage til ham.

Jeg beklager, at vi ikke på nuværende har grundlaget for at kunne træffe en anden afgørelse om forsørgelse til dig end integrationsydelse, når du deltager i revalidering.

For at kunne ændre din nuværende ydelse under revalidering, skal vi have nærmere oplysninger fra Ankestyrelsen. Vi har den 24. november 2016 fra Udlændinge- Integrations- og Boligministeriet modtaget et Orienteringsbrev om Integrationsydelse. Det er ikke en vejledning, som vi havde forventet. Det fremgår af orienteringsbrevet, at det skal være bidrag til at fastlægge praksis, som afgørelser fra Ankestyrelsen skal medvirke til. Det oplyses også i brevet, at Ankestyrelsen senere på året forventer at træffe en eller flere principafgørelser i sager vedrørende danske statsborgere, som vender tilbage til Danmark efter ophold i et andet EU/EØSland uden at opnå status som arbejdstager m.v. efter hjemkomsten og dermed ikke er økonomisk aktive.

Ydelsescenteret vil i næste uge begynde at indhente oplysninger, som vi vurderer efter orienteringsbrevet fra den 24. november 2016 skal indgå i dokumentationen i forbindelse med genoptagelse af afgørelser om integrationsydelse til danske statsborgere. Vores mål er, at vi snarest muligt efter modtagelse af principafgørelser fra Ankestyrelsen kan træffe afgørelser i de sager, som vi skal genoptage.

Jeg er opmærksom på dine henvisninger i dine henvendelser til os. De kan ikke danne grundlag for en ændret afgørelse i din sag.

Du henviser blandt andet til et notat fra 11. november 2016, som gennemgår regler, omfang og omkostninger til ydelser for vandrende arbejdstagere i Danmark under Beskæftigelsesministeriets ressort. Notatet er udarbejdet, som følge af, at Beskæftigelsesudvalget i brev af 13. juni 2016 har bedt beskæftigelsesministeren oversende en opdateret version af notatet "Vandrende arbejdstageres rettigheder under Beskæftigelsesministeriets ressort". Notatet beskriver hvilke regler, der er gældende for EU/EØSborgere, som ikke er danske statsborgere, og som får opholdstilladelse i Danmark. Herunder, at de kan være berettiget til revalidering.

Haderslev

Du henviser også til ministerens talepapir fra 19. oktober 2016 til brug ved samråd den 25. oktober 2016. Her redegør hun blandt andet for, at det er beklageligt, at der ved udarbejdelse af reglerne om integrationsydelse ikke er taget højde for virkningerne af EU-dom fra 2013 og at ministeriet ser nu på, hvordan de bedst kan vejlede kommunerne om de momenter, der skal lægges vægt på, når tilknytningskravet skal afgøres ud fra en konkret, individuel vurdering. Det er på baggrund af ministerens udtalelse i samrådet, at vi har modtaget orienteringsbrev fra den 24. november 2016 og nu venter på principafgørelser fra Ankestyrelsen.

Det tredje, som du sender i mailen til mig i fredags, er en vejledning fra 2014, om EU/EØS-borgeres ret til ydelser i Danmark, når de kan få opholdsbevis og dermed har lovligt ophold i landet. Du er dansk statsborger og skal ikke have opholdsbevis for at opholde dig lovligt i landet.

Som oplyst tidligere i brevet er det seneste nyt for os orienteringsbrevet fra 24. november 2016 og oplysninger om, at vi i løbet af december måned 2016 fra Ankestyrelsen vil få principafgørelser, som kan danne grundlag for ny praksis på bevilling af integrationsydelse til danske statsborgere, der ikke opfylder kravet om ophold i riget i de sidste 7 år ud af 8 år.

Som din sag er oplyst og med den nuværende lovgivning uden praksisafgørelser, kan vi ikke i din sag træffe anden afgørelse end integrationsydelse, når du er i revalidering. Hvis du efter at være vendt tilbage til Danmark havde været økonomisk aktiv og opnået status som arbejdstager, skulle du ikke have været opfattet af reglerne om integrationsydelse.

Vi sender kopi af dine henvendelser fra de sidste uger og vores svar til dig til Ankestyrelsen. Du modtager senere kopi af de dokumenter, som vi sender til Ankestyrelsen. Vi vil i henvendelse til Ankestyrelsen opfordre til, at de prioriterer, at træffe afgørelse i din sag.

Du må ikke være i tvivl om, at jeg har forståelse for din situation og din frustration over, at du ikke kan få tilsagn om, at få en højere ydelse udbetalt. Du hører fra os, så snart vi får kendskab til afgørelser fra Ankestyrelsen, som får betydning for din bevilling.

Borgmester H.P. Geil, din beskæftigelses- og ydelsessagsbehandler får kopi af svaret.

Venlig hilsen

[Redacted signature]

Afdelingsleder

